

OPINIA
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA

z dnia 6 marca 2009 r.

w przedmiocie projektu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie nadania statutu Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury.

Krajowa Rada Sądownictwa negatywnie opiniuje projekt statutu w następującym zakresie.

Uregulowania § 2 ust. 2 pkt. 3 statutu wykraczają poza zadania określone w art. 2 ust. 1 pkt. 4 ustawy w zakresie współpracy międzyinstytucjonalnej i promocji, zaś § 12 wprowadza formy działalności niebędące ustawowymi zadaniami Szkoły.

Krajowa Rada Sądownictwa wyraża pogląd, że instytucja mająca za zadanie prowadzenie szeroko zakrojonej działalności szkoleniowej adresowanej do wszystkich kategorii zawodowych wymiaru sprawiedliwości, nie powinna zajmować się w tym zakresie promocją swojej działalności, jak również działalnością szkoleniową, skierowaną do innych środowisk poza określonymi w ustawie.

W § 3 projektu nie określono wszystkich form szkolenia ustawicznego, gdyż nie wymieniono m.in. studiów podyplomowych, które są formą doskonalenia bardzo potrzebną, popularną i efektywną. W przepisie tym natomiast wyodrębniono zbędnie zajęcia warsztatowe, które są przeprowadzane w ramach szkoleń.

Krajowa Rada Sądownictwa nie znajduje uzasadnienia, aby ośrodek szkolenia ustawicznego i współpracy międzynarodowej oraz ośrodek badań i analiz miał swoją siedzibę w Lublinie. Ta lokalizacja spowoduje znaczny wzrost kosztów związanych z adaptacją budynku na potrzeby Szkoły oraz kosztów uruchomienia i prowadzenia działalności szkoleniowej. Wskazać ponadto należy, że brak jest jakichkolwiek przekonujących argumentów dla zmiany obecnej siedziby Szkoły, której lokalizacja w centrum kraju powinna zostać zachowana.

Propozycja utworzenia ośrodka w Lublinie nie realizuje wytycznych ustawodawcy zawartych w art. 3 ustawy nakazujących stworzenie odpowiednich warunków organizacyjnych niezbędnych dla prawidłowej realizacji zadań Szkoły, także z uwagi na zapewnienie odpowiedniej kadry dydaktycznej. W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa zarówno ośrodek przygotowujący szkolenia, jak też miejsca ich przeprowadzania powinny być zlokalizowane

w miejscowościach położonych centralnie, co miałyby znaczenie także dla obniżenia kosztów Szkoły i kosztów sądów, które ponoszą koszty podróży uczestników szkoleń.

Niczym nieuzasadniona zmiana lokalizacji Szkoły w zakresie szkoleń ustawicznych, będąca w istocie wyłącznie realizacją decyzji politycznej, nie służy środowisku ani celom określonym w ustawie, wobec czego w ocenie Krajowej Rady Sądownictwa jest nie do zaakceptowania. Wskazać także należy, że realizacja tej decyzji spowoduje konieczność budowania całej struktury Szkoły od podstaw, niwecząc dotychczasowy dorobek w zakresie organizacji i zatrudnienia doświadczonej kadry, która z oczywistych względów w zdecydowanej większości nie podejmie pracy w Lublinie.

Brak akceptacji tego rodzaju postępowania potwierdzają wystąpienia dotychczas zatrudnionych pracowników, skierowane do Ministra Sprawiedliwości a przesłane do wiadomości Krajowej Radzie Sądownictwa, których kwalifikacje zdobyte na bazie dwuletnich doświadczeń funkcjonowania Krajowego Centrum Szkolenia Kadr Sądów Powszechnych i Prokuratury, powinny zostać wykorzystane dla prawidłowego funkcjonowania Szkoły.

Ponadto podkreślić należy, że założenia do harmonogramu szkoleń powinny być formułowane przede wszystkim na podstawie propozycji środowisk, do których działalność szkoleniowa jest adresowana, za pośrednictwem prezesów sądów i prokuratorów oraz na podstawie wnikliwych rozważań i analiz ankiet ewaluacyjnych, wypełnianych przez uczestników szkoleń, w których przedstawiają oni rzeczywiste i konkretne potrzeby szkoleniowe, jak też propozycji zgłaszanych inną drogą przez osoby wykonujące czynności w sądach i prokuraturach. W dalszej dopiero kolejności w założeniach tych należałoby uwzględnić propozycje przedstawiane przez „dyrektorów komórek organizacyjnych Ministerstwa Sprawiedliwości”. Wobec powyższego § 6 statutu wymaga nowej redakcji.

Nie sposób nie zwrócić uwagi na fakt, że Krajowa Rada Sądownictwa nie uzyskała możliwości zgłaszania propozycji tematyki, czy form prowadzenia działalności szkoleniowej, choćby na równi z podmiotami wymienionymi w § 6 projektu statutu, co w powiązaniu z brakiem uprawnienia do wyrażenia przez Radę choćby opinii o harmonogramie, nie da się pogodzić z konstytucyjną pozycją tego organu.

Zgodnie z § 8 i 9, których redakcja także budzi poważne zastrzeżenia co do przyjętej procedury zatwierdzania harmonogramu działalności szkoleniowej, wskazać należy, że przepisy te także wymagają zmiany. Przede wszystkim stosownie do zapisu ustawy (art. 10 ust. 1 pkt. 2) Rada Programowa opracowuje roczne harmonogramy działalności szkoleniowej, nie zaś jak wynika z projektu statutu „przyjmuje roczny harmonogram”. Wskazane przepisy

projektu przewidują dwukrotne przedstawienie harmonogramu Krajowej Radzie Sądownictwa jednakże wyłącznie „do wiadomości”: po raz pierwszy do dnia 31 października każdego roku przez Radę Programową, przed zatwierdzeniem przez Ministra Sprawiedliwości oraz ponownie do 30 listopada każdego roku po zatwierdzeniu przez Ministra Sprawiedliwości. Z powyższego wynika zatem, że Krajowa Rada Sądownictwa dwukrotnie otrzymuje harmonogram działalności szkoleniowej, co do którego nie może wyrazić nawet niewiążącej opinii.

W § 11 nie wskazano czyje „szczególnie uzasadnione potrzeby” Krajowa Szkoła może uwzględnić by zorganizować dodatkowe szkolenia i inne formy doskonalenia zawodowego. Nie do zaakceptowania jest dyspozycja § 12, która w zakresie, w jakim przewiduje możliwość organizowania dodatkowych szkoleń i innych form doskonalenia zawodowego oraz prowadzenie działalności wydawniczej adresowanej do przedstawicieli innych niż wymienione w § 4 grup zawodowych, jest niezgodna z ustawą. Zadania Krajowej Szkoły zostały określone w sposób jednoznaczny w art. 2 ust. 1 ustawy, a propozycja zawarta w projekcie wykracza poza te granice. Ustawodawca powierzył Krajowej Szkole prowadzenie aplikacji ogólnej, sędziowskiej i prokuratorskiej, a nadto prowadzenie przez Szkołę szkoleń i doskonalenia zawodowego sędziów, prokuratorów, asesorów sądowych, asesorów prokuratury, referendarzy sądowych, asystentów sędziów i prokuratury, kuratorów sądowych oraz urzędników sądów i prokuratury. Ustawa nie przewiduje natomiast prowadzenia takiej działalności przez Szkołę dla innych grup zawodowych.